

Somriures que no ens deixen indiferents ...

Aquests dies assistim estupefactes i impotents davant les notícies que tenen com a eix comú el drama dels refugiats sirians, en gran majoria, però també d'altres països i la vergonyant acció de la Unió Europea.

La vella Europa que presumeix de democràcia, drets i deures... davant les qüestions humanitàries mostra la cara més rànica: on s'ha quedat la solidaritat de la qual tants cops ha fet gala? On és la Unió Europea quan davant aquest problema humanitari només s'hi veuen les accions individuals de cada país en funció dels seus interessos particulars? Què se n'ha fet de l'acord d'acollir 160.000 refugiats entre tots els països de la UE i que es dilata en el temps...? I a sobre arrangen un acord amb Turquia per retornar de forma immediata tots els refugiats que arribin a les costes gregues a canvi de diners i de favors en els interessos d'aquest país en el seu per entrar dins la Unió Europea com a membre de ple dret! I quan s'adonen que fins i tot l'ONU els adverteix que l'acord viola els drets internacionals es tornen a reunir per manegar una operació de maquillatge que el faci plausible!

Davant d'aquests fets només podem sentir VERGONYA i acotar el cap! I mentrestant Espanya mira cap un altre costat submergida en les vicissituds d'intentar formar una majoria que permeti la investidura d'un president del govern i sota l'auspici d'un govern en funcions que no es vol

sotmetre al control parlamentari, acorralat pels escàndols de corrupció que envolten el seu partit i utilitzant la via judicial sense fer política per resoldre el tema català...

Foto extreta del blog que s'esmenta més avall

I un altre cop la societat civil, OnG's, entitats... i organismes municipals donen una lliçó i proposen infraestructures per acollir aquests refugiats, accions individuals in situ per ajudar els refugiats. Accions que sovint queden interrompudes per la maquinària de la burocràcia i perquè el tema d'immigració depèn del govern central...

Tot i així trobem joves i no tant joves que per iniciativa individual o a través d'alguna ONG decideixen dedicar el seu temps a treballar pels refugiats que arriben a l'illa de Lesbos (Grècia) o a realitzar tasques humanitàries al camp de refugiats d'Idomeni (Macedònia), com es el cas d'aquest jove vallesà que explica la seva experiència en el seu blog:

<https://filsdesofia.wordpress.com/>

